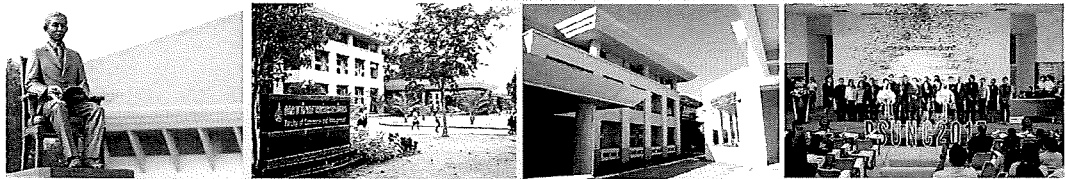

การประชุมวิชาการระดับชาติ ม.อ.ตรัง วิจัย ประจำปี 2561

สาขาบริหารธุรกิจ/การประกันภัยและการจัดการความเสี่ยง

วิจัยก้าวหน้าใหม่ เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
PSU Trang National Conference on Research across Disciplines
PSUNC 2018

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

ในการวิพากษ์ผลงานวิจัย บทความวิชาการ และผลงานสร้างสรรค์

1. กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ/การประกันภัยและการจัดการความเสี่ยง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา วิจิตรธรรมรส
คณะสถิติประยุกต์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ดร.อิสริยะ สัตกุลพิบูลย์
คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ดร.นุชชรา พึ่งวิริยะ
คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ดร.อรพินท์ บุญสิน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

ดร.ปิยะ ปานผู้มีทรัพย์
สำนักวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

ดร.พงษ์พิช เพชรสกุลวงศ์
คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง
2. กลุ่มสาขาวิชาการตลาด
รองศาสตราจารย์ ดร.ศศิวิมล สุขบท
คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิวฤทธิ์ พงศกรรังศิลป์
สำนักวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรศักดิ์ จินดาบถ
คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

ดร.สิทธิชัย นवलเศรษฐ
คณะเทคโนโลยีการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช

ดร.ปิยะนุช ปรีชานนท์
คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง

3. กลุ่มสาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิรชญา ชัยเกษม
 คณะบริหารธุรกิจและการบัญชี มหาวิทยาลัยขอนแก่น
 ดร.นราวดี บัวขวัญ
 วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
 ดร.ปรัชญากรณ์ ไชยคช
 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่
 ดร.สมยศ โอ่งเคลือบ
 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
4. กลุ่มสาขาวิชาการจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศ
 ดร.ศิริกานต์ ชูเชิด
 สำนักวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
 ดร.ชนันท์กรณ์ จันแดง
 สำนักวิชาสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
 ดร.จิรวัดน์ แทนทอง
 วิทยาลัยคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต
5. กลุ่มสาขาวิชาการบัญชี
 รองศาสตราจารย์ ดร.พนารัตน์ ปานมณี
 คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 ดร.ปัญญา สัมฤทธิ์ประดิษฐ์
 บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน)
 ดร.ภัทรณัชชา โชติคุณากิตติ
 คณะบัญชี มหาวิทยาลัยรังสิต
 ดร.มัทนชัย สุทธิพันธุ์
 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปาริชาติ มณีมัย
 คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง
6. กลุ่มสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์/การบริหารรัฐกิจ
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นาวิน
 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี
 ดร.ปาริฉัตร ตู่ดำ
 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

สาเหตุ ปัญหา และแนวทางการประกอบธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ของผู้ประกอบการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

The Causes and Problems of Small and Medium Enterprises in Prachuap
Khiri Khan Province.

ปริญญา กนกพนาทัด¹ ธิดาทิพย์ ปานโรจ²
Parinya Kanogpanathad¹ Tidathip Panrod²

บทคัดย่อ

ผลการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเพื่อศึกษาสาเหตุและปัญหาของการประกอบธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises) จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และเพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาของการประกอบธุรกิจ SMEs จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยผู้ให้ข้อมูลหลักในการวิจัยคือ ธุรกิจ SMEs อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 6 ธุรกิจ การเก็บข้อมูลภาคสนาม ผู้ศึกษาใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกใช้แนวคำถามแบบกึ่งโครงสร้าง หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลจึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์จากการศึกษาสาเหตุและปัญหาของการประกอบธุรกิจ SMEs พบว่าธุรกิจประเภทการผลิต การบริการ และการค้า ขาดความรู้ด้านการจัดการบริหารและด้านบัญชีการเงินที่เป็นระบบขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินธุรกิจมากที่สุด ส่วนแนวทางการแก้ไขปัญหาของผู้ประกอบการธุรกิจต้องพัฒนาความรู้และทักษะตามการเปลี่ยนแปลงทางธุรกิจและพยายามเพิ่มตลาดใหม่ทั้งในและต่างประเทศเพื่อขยายโอกาสทางการตลาด

คำสำคัญ: ผู้ประกอบการธุรกิจ, วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

Abstract

The purpose of this research is to study the causes and problems of Small and Medium Enterprises Prachuap Khiri Khan. and problem solving approach of SMEs in Prachuap Kiri Khan. By The key informant include SMEs of 6 business sectors in Prachuap Khiri Khan Province. A study using in-depth interviews using the semi-structured question. After collecting the data, so data were analyzed. A study of the causes and problems of SMEs are found that the manufacturing, service and trade sectors are affected by lack of knowledge in management, accounting system and lack of working capital in most business. Solutions of business entrepreneurs need to develop their knowledge and skills in line with business changes and try to increase new markets both domestically and internationally to expand market opportunities.

Keyword: Business entrepreneurs, Small and Medium Enterprises

¹ นักศึกษาสาขาการจัดการธุรกิจทั่วไป คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
Bachelor Student, Faculty of Management Science, Silpakorn University, mypee555@gmail.com

² อาจารย์ประจำสาขาการจัดการธุรกิจทั่วไป คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
Lecturer, Faculty of Management Science, Silpakorn University, tamnarukjung@gmail.com

ความเป็นมาและความสำคัญ

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปทั้งภาครัฐและภาคเอกชนว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือ SMEs (Small and Medium Enterprises) ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มกิจการผลิต กลุ่มกิจการบริการ และกลุ่มกิจการค้าเป็นตัวขับเคลื่อนที่สำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ ซึ่งมีบทบาทในการจ้างงาน สร้างมูลค่าเพิ่ม จากธุรกรรมการผลิต การบริการ และการค้า ขณะเดียวกันยังเป็นแหล่งวัตถุดิบและสินค้าชั้นกลางสนับสนุนกิจการขนาดใหญ่ เป็นแหล่งผลิตสินค้าเพื่อทดแทนการนำเข้า เพื่อการบริโภคภายในประเทศ ตลอดจนเป็นจุดเริ่มต้นของการลงทุนประกอบการที่จะขยายตัวเติบโตเป็นกิจการใหญ่ในอนาคต (วิฑูรย์ สิมะโชคดี, 2543)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมครอบคลุมกิจการ 3 กลุ่มใหญ่ๆสามารถแบ่งได้ตามนี้

1. กิจการการผลิต (Production Sector) ครอบคลุมการผลิตในภาคเกษตรกรรม (Agricultural Processing) ภาคอุตสาหกรรม(Manufacturing) และเหมืองแร่(Mining)
2. กิจการการค้า (Trading Sector) ครอบคลุมการค้าส่ง (Wholesale) และการค้าปลีก (Retail)
3. กิจการบริการ (Service Sector)

ส่วนลักษณะขนาดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กำหนดจากมูลค่าขั้นสูงของสินทรัพย์ถาวร สำหรับกิจการแต่ละประเภท ดังนี้

	ขนาดกลาง	ขนาดย่อม
1. กิจการการผลิต	ไม่เกิน 200 ล้านบาท	ไม่เกิน 50 ล้านบาท
2. กิจการบริการ	ไม่เกิน 200 ล้านบาท	ไม่เกิน 50 ล้านบาท
3. กิจการการค้า		
- ค้าส่ง	ไม่เกิน 100 ล้านบาท	ไม่เกิน 50 ล้านบาท
- ค้าปลีก	ไม่เกิน 60 ล้านบาท	ไม่เกิน 30 ล้านบาท

ส่วนลักษณะขนาดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กำหนดจากจำนวนการจ้างงานสำหรับกิจการแต่ละประเภท ดังนี้

	ขนาดกลาง	ขนาดย่อม
1. กิจการการผลิต	ไม่เกิน 200 คน	ไม่เกิน 50 คน
2. กิจการบริการ	ไม่เกิน 200 คน	ไม่เกิน 50 คน
3. กิจการการค้า		
- ค้าส่ง	ไม่เกิน 50 คน	ไม่เกิน 25 คน
- ค้าปลีก	ไม่เกิน 30 คน	ไม่เกิน 15 คน

ที่มา : กองบริหารภาษีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม: กรมสรรพากร ปี 2559

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์เป็นเมืองที่มีความสำคัญต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวทำให้มี SMEs เกิดขึ้นทั้งรูปแบบธุรกิจท้องถิ่น และธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์มีธุรกิจ SMEs เด่นที่มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจภายในประเทศ เช่น Together Bakery Café, Cicada Market, Lanfah SPA and Massage เป็นต้น (สุวลักษณ์ บุนปาน, กองบรรณาธิการ เส้นทางเศรษฐกิจ, 2555) และเนื่องด้วยจังหวัดประจวบคีรีขันธ์เป็นเมืองท่องเที่ยวที่ได้รับผลกระทบจากเศรษฐกิจในปัจจุบัน จากคนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ที่ส่งผลกระทบต่อ การดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการรายเก่าและผู้ประกอบการรายใหม่ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงภาครัฐและสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ

จากรายงานของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2559) พบว่าการจัดตั้งกิจการใหม่ในระดับประเทศมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้น 8.9 % ขณะที่การยกเลิกกิจการกลับมีอัตราเพิ่มสูงถึง 42.1 %

ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาสาเหตุและปัญหาของการประกอบธุรกิจ SMEs วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ว่ามีผลกระทบมาอย่างน้อยเพียงใด โดยการศึกษาสาเหตุและปัญหาในด้านต่างๆของการประกอบธุรกิจ SMEs เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการในการนำข้อมูลไปใช้ประกอบการตัดสินใจในการดำเนินธุรกิจ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสาเหตุและปัญหาของการประกอบธุรกิจ SMEs วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ส่งผลกระทบต่อ การดำเนินธุรกิจ ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาของการประกอบธุรกิจ SMEs วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงสาเหตุและปัญหาของการประกอบธุรกิจ SMEs วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ส่งผลกระทบต่อ การดำเนินธุรกิจ ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. ทราบถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาของการประกอบธุรกิจ SMEs วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินธุรกิจ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Kraus S. et. Al. (2555) ศึกษาเรื่อง แนวทางการเป็นผู้ประกอบการ และผลการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในประเทศเนเธอร์แลนด์ ผลการศึกษาพบว่าพฤติกรรมเชิงรุกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการดำเนินงานธุรกิจในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่าผู้ประกอบการ SMEs ที่เป็นแบบนวัตกรรมทำงานได้ดีขึ้นในสภาพแวดล้อมที่วุ่นวาย

ปิยะนุช จันทร์ตรี (2555) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลต่อผลประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจอะไหล่ยนต์ เขตภาคเหนือ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยความเสี่ยงจากภัยแล้ง ปัจจัยความเสี่ยงจากข้อพิพาทแรงงาน ปัจจัยความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยน ปัจจัยความเสี่ยงจากการส่งมอบสินค้าที่ไม่ตรงเวลา และปัจจัยความเสี่ยงจากเทคโนโลยีใหม่มีผลกระทบต่อรายได้ของกิจการอะไหล่ยนต์

ศิริประภา ศรีวิโรจน์ และลักขณา ลุสวัสดี (2559) ศึกษาเรื่องธุรกิจ SMEs ของไทยกับความเสี่ยงด้านต้นทุนในยุคการค้าเสรีอาเซียน พบว่าธุรกิจ SMEs ของไทยจะแข็งแกร่งและเต็มเปี่ยมด้วยศักยภาพที่ภาพพร้อมรับมือต่อการแข่งขันอย่างเต็มรูปแบบได้มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับหลายๆ ปัจจัยทั้งภายในและภายนอก และที่สำคัญของทุกๆ ปัจจัยล้วนเกิดต้นทุน และความเสี่ยง ซึ่งองค์กรเองต้องบริหารหรือการจัดการความเสี่ยง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเสี่ยงที่อาจกระทบต้นทุนของธุรกิจ ซึ่งส่งผลต่อความอยู่รอดของธุรกิจในอนาคต

สุรศักดิ์ อำนวนประวิทย์ (2559) ศึกษาเรื่อง กลยุทธ์การเข้าถึงแหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร พบว่าผู้ประกอบการ SMEs จะต้องปรับปรุงการจัดการภายในองค์กรอย่างจริงจัง รวมถึงการปรับปรุงด้านระบบบัญชีและการเงิน มีการจัดอบรมหลักสูตรทางด้านการเงินและบัญชีให้แก่ผู้ประกอบการ SME เพื่อให้ผู้ประกอบการมีความรู้ในระบบการเงินและบัญชีที่ถูกต้องและเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้มากขึ้น

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (2559) ศึกษาเรื่อง ปัญหาที่ส่งผลต่อการปรับตัวของวิสาหกิจ SMEs ไทย มี 7 ด้านได้แก่ 1. ด้านการตลาด 2. ด้านแหล่งเงินทุน 3. ด้านแรงงาน 4. ด้านการจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมักขาดความรู้ในด้านการบริหาร 5. ด้านเทคโนโลยี 6. ด้านการส่งเสริมของรัฐ 7. ด้านบริการการส่งเสริมพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางขนาดย่อม

วิธีดำเนินการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ร่วมกับการสังเกตการณ์ (Observation) การค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูลเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง (Documentary Research) เพื่อศึกษาสาเหตุและปัญหาของการประกอบธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยมีแนวคำถามเพื่อขังจูงให้ผู้ให้ข้อมูลตอบคำถามให้ตรงประเด็น แล้วสร้างบรรยากาศพูดคุยแบบเป็นกันเองเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกผ่อนคลายและให้ข้อมูลได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา โดยศึกษาสาเหตุและปัญหาของการประกอบธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ประกอบการ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2. ขอบเขตด้านประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ กลุ่มให้ข้อมูลหลัก เนื่องจากการวิจัยเชิงคุณภาพผู้วิจัยจึงกำหนดผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Information) ในการศึกษาครั้งนี้คือ ผู้ประกอบการธุรกิจการผลิต 2 ราย ธุรกิจบริการ 2 ราย ธุรกิจการค้า 2 ราย ประกอบด้วยผู้ประกอบการทั้งรายเก่าและรายใหม่อย่างละ 3 ราย ซึ่งมีบทบาทในการขับเคลื่อนธุรกิจ SMEs เนื่องจากการใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นในการประกอบธุรกิจ เช่น การแปรรูปสับปะรดและแปรรูปอาหารทะเล

3. ขอบเขตด้านพื้นที่ พื้นที่ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ร้านธุรกิจการผลิต ธุรกิจบริการ ธุรกิจ การค้าขนาดย่อม อำเภอปรางบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

4. ขอบเขตด้านเวลา ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาตั้งแต่เดือน กันยายน ถึงเดือน ธันวาคม พ.ศ. 2560

5. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาด้วยวิธีการสัมภาษณ์จากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก มีเครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วย เครื่องมือบันทึกเสียง การสังเกตการณ์ การสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสัมภาษณ์ขึ้นเพื่อใช้สัมภาษณ์ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งแนวทางการสัมภาษณ์จะสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

6. การตรวจสอบข้อมูล การวิจัยเชิงคุณภาพมีความยืดหยุ่นสูง ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการตรวจสอบความน่าเชื่อถือเพื่อการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) โดยตรวจสอบว่าข้อมูลที่เก็บรวบรวมนั้นถูกต้องหรือไม่ คือการตรวจสอบแหล่งข้อมูลในเรื่องเวลา สถานที่ และบุคคล กรณีข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มีความขัดแย้งไม่ตรงกันกับข้อมูลที่ได้จากผู้สัมภาษณ์คนใดคนหนึ่งผู้วิจัยนำคำถามเดิมสอบถามผู้ให้ข้อมูลอีกครั้งโดยเปลี่ยนเวลา สถานที่เพื่อให้ผู้ให้สัมภาษณ์ตอบคำถามอีกครั้งเป็นการยืนยันและหาข้อสรุปข้อมูลนั้นให้เกิดความชัดเจนส่วนข้อมูลที่เป็นที่สงสัยและไม่สามารถพิสูจน์ทราบได้ผู้วิจัย จะไม่นำข้อมูลนั้นมาใช้และถ้าได้ข้อมูลไม่เพียงพอที่จะศึกษาก็จะทำการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมให้สมบูรณ์ (สุภางค์ จันทวานิช, 2553)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการรวบรวมข้อมูลผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs อำเภอปรางบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่มีสาเหตุและปัญหาของการประกอบธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำนวน 6 ธุรกิจแบ่งเป็น ธุรกิจการผลิต ธุรกิจบริการ และธุรกิจการค้า

1. ข้อมูลทั่วไปของธุรกิจ SMEs

ธุรกิจการผลิตมีระยะเวลาการประกอบธุรกิจตั้งแต่ 2 - 30 ปี มีต้นทุนในการเริ่มดำเนินธุรกิจ จากการอาศัยเงินทุนของตัวเองในการประกอบธุรกิจขนาดย่อมตั้งแต่ 500,000 - 600,000 บาท มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 30,000 - 50,000 บาทมีจำนวนลูกจ้างไม่เกิน 15 คน โดยผลิตตามคำสั่งซื้อกลุ่มลูกค้าส่วนใหญ่เป็นคนในท้องถิ่นและลูกค้าที่สนใจทั่วไป

ในด้านธุรกิจบริการมีระยะเวลาการประกอบธุรกิจ 3 - 18 ปี มีต้นทุนในการเริ่มดำเนินธุรกิจจากการกู้ธนาคาร 1,000,000 - 2,000,000 บาท มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 200,000 - 300,000 บาท มีลูกจ้างจำนวนไม่เกิน 30 คน กลุ่มลูกค้าเป็นลูกค้ากรุงเทพและนักท่องเที่ยวต่างชาติ

ธุรกิจการค้ามีระยะเวลาในการประกอบกิจการ 10 ปี มีต้นทุนในการเริ่มดำเนินธุรกิจจากการอาศัยเงินทุนของตัวเองในการประกอบธุรกิจขนาดย่อมตั้งแต่ 500,000 – 600,000 บาท มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 50,000 – 60,000 บาท มีจำนวนลูกจ้างไม่เกิน 15 คน ธุรกิจมีการเก็บสินค้าไว้จำนวนมาก กลุ่มลูกค้าเป็นคนในท้องถิ่นและลูกค้านักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ

2. วิเคราะห์สาเหตุและปัญหาของการประกอบธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

สาเหตุและปัญหาของการประกอบธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถสรุปได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 1 สาเหตุและปัญหาของการประกอบธุรกิจ

ประเภทธุรกิจ	สาเหตุ	ปัญหา
การผลิต	1. ขาดอำนาจต่อรองกับSupplier 2. ระบบบัญชีไม่มีมาตรฐาน 3. แรงงานผิดกฎหมายเรียกร้อยค่าแรงเพิ่มขึ้น 4. ฤดูกาล	1. ทำให้ต้นทุนการผลิตสูง 2. ขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียน 3. ขาดแรงงานและต้นทุนแรงงานเพิ่มสูงขึ้น 4. วัตถุดิบขาดแคลนตามฤดูกาลและต้นทุน การผลิตสูง
การบริการ	1. นโยบายท้องถิ่น 2. แรงงานผิดกฎหมายเรียกร้อยค่าแรงเพิ่มขึ้น 3. ประสิทธิภาพในการใช้สื่อสารณะเพื่อการตลาด 4. ฤดูกาล 5. ระบบบัญชีไม่มีมาตรฐาน	1. ทำเลที่ตั้งเปลี่ยนทำให้ยอดขายลดลง 2. ขาดแรงงานและต้นทุนแรงงานเพิ่มสูงขึ้น 3. ไม่สามารถส่งเสริมการขาย 4. นักท่องเที่ยวลดลงตามฤดูกาล 5. ขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียน
การค้าปลีก – ส่ง	1. จำนวนนักท่องเที่ยวลดลงและคนท้องถิ่นลดการใช้จ่าย 2. ระบบบัญชีไม่มีมาตรฐาน 3. ปริมาณการสั่งซื้อสินค้ามาขายลดขนาดลง	1. รายได้จากการขายลดลง 2. ขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียน 3. ทำให้ต้นทุนสินค้าขายสูงขึ้น

กลุ่มการผลิต ขาดอำนาจการต่อรองจากกับ Supplier เนื่องจาก Supplier มีจำนวนน้อยรายและไม่สามารถหาสินค้าทดแทนได้เพราะสินค้ามีความเฉพาะส่งผลให้ผู้ผลิตมีต้นทุนการผลิตสูงระบบบัญชีที่ไม่มีมาตรฐาน ไม่มีการรายงานการเงินเลยไม่สามารถยื่นกู้ให้ธนาคารตรวจสอบได้ส่งผลให้ขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียน แรงงานต่างด้าวที่ผิดกฎหมาย ไม่มีการขึ้นทะเบียนแรงงานที่ถูกต้องและมีการเรียกร้อยค่าแรงเพิ่มขึ้น ส่งผลให้ผู้ประกอบการการผลิตขาดแรงงานในการผลิตและต้นทุนค่าแรงเพิ่มสูงขึ้น ส่วนฤดูกาลมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอส่งผลให้วัตถุดิบขาดแคลนตามฤดูกาลและต้นทุนการผลิตสูง

กลุ่มการบริการ นโยบายท้องถิ่นมีการควบคุมการจัดตั้งสถานที่ในการทำธุรกิจให้ถูกต้องตามแผนผังท้องถิ่นส่งผลทำเลที่ตั้งเปลี่ยนแปลง ทำให้ยอดขายลดลง ประสิทธิภาพในการใช้สื่อสาธารณะเพื่อการตลาด เช่น ใช้สื่อ Social media ในการประกอบธุรกิจเพื่อให้ธุรกิจเป็นที่รู้จักมากขึ้นส่งผลให้ไม่สามารถส่งเสริมการขายในธุรกิจบริการ แรงงานต่างด้าวที่ผิดกฎหมาย ไม่มีการขึ้นทะเบียนแรงงานที่ถูกต้องและมีการเรียกร้องค่าแรงเพิ่มขึ้น ส่งผลให้ผู้ประกอบการบริการขาดแรงงานในการบริการและต้นทุนค่าแรงเพิ่มสูงขึ้น จังหวัดประจวบคีรีขันธ์มีลักษณะภูเขาและทะเลทำให้มีช่วงท่องเที่ยวจำกัดเนื่องจากบางช่วงฝนตกส่งผลนักท่องเที่ยวลดลง ส่วนระบบบัญชีที่ไม่มีมาตรฐาน ไม่มีการรายงานการเงินเลยไม่สามารถยื่นกู้ให้ธนาคารตรวจสอบได้ส่งผลให้ขนาดคลนเงินทุนหมุนเวียน

กลุ่มค้าปลีก - ส่ง จากภาวะเศรษฐกิจไทยและการเมืองในปัจจุบันทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวลดลงและคนท้องถิ่นลดการใช้จ่ายเนื่องจากรายได้ของประชากรไม่มีกำลังพอที่จะมีการใช้จ่ายส่งผลให้ผู้ประกอบการธุรกิจการค้าปลีก - ส่งมีรายได้จากการขายลดลง ระบบบัญชีที่ไม่มีมาตรฐาน ไม่มีการรายงานการเงินเลยไม่สามารถยื่นกู้ให้ธนาคารตรวจสอบได้ส่งผลให้ขนาดคลนเงินทุนหมุนเวียน และปริมาณการสั่งซื้อสินค้ามาขายลดขนาดลงเนื่องจากภาวะเศรษฐกิจผู้สั่งซื้อสินค้าไม่มีกำลังพอที่จะซื้อในจำนวนปริมาณที่มากส่งผลทำให้ต้นทุนสินค้าขายสูงขึ้น

3. แนวทางการแก้ไขปัญหาของการประกอบธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

แนวทางการแก้ไขปัญหาของการประกอบธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถสรุปได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 2 แนวทางการแก้ไขปัญหาของการประกอบธุรกิจ

ประเภทธุรกิจ	แนวทางการแก้ไขปัญหา
การผลิต	<ol style="list-style-type: none"> 1. กำหนดปริมาณการสั่งซื้อและหา Supplier รายใหม่มาทดแทน 2. จัดทำระบบบัญชีให้เป็นมาตรฐาน 3. หาแรงงานในพื้นที่ชั่วคราว
การบริการ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ต้องมีการรวมกลุ่มกันในการหาพื้นที่ในการขายสินค้า 2. หาแรงงานในพื้นที่ชั่วคราว 3. ผู้ประกอบการธุรกิจต้องศึกษาหาความรู้ในการใช้สื่อสาธารณะเพื่อทำการตลาด 4. จัดกิจกรรมส่งเสริมการขายและแจกของที่ลูกค้าเฉพาะกลุ่ม 5. จัดทำระบบบัญชีให้เป็นมาตรฐาน
การค้าปลีก - ส่ง	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพิ่มผลิตภัณฑ์ใหม่เข้ามาขายหน้าร้าน 2. จัดทำระบบบัญชีให้เป็นมาตรฐาน

อภิปรายผล

การอภิปรายผลการวิจัย ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุและปัญหาของการประกอบธุรกิจ SMEs วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ส่งผลกระทบต่อการค้าดำเนินธุรกิจในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า ธุรกิจการผลิต สาเหตุมาจากขาดอำนาจการต่อรองกับ Supplier และระบบบัญชีไม่มีมาตรฐานส่งผลให้ธุรกิจการผลิตประสบปัญหาด้านต้นทุนการผลิตสูงและขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียน ธุรกิจบริการ สาเหตุจากประสิทธิภาพในการใช้สื่อสาธารณะ เพื่อการตลาดและระบบบัญชีไม่มีมาตรฐานส่งผลให้ธุรกิจบริการประสบปัญหา ด้านความสามารถส่งเสริมการขายทำให้รายได้ลดลงและขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียน ธุรกิจการค้าปลีก - ส่ง สาเหตุมาจากจำนวนนักท่องเที่ยวลดลงและคนท้องถิ่นลดการใช้จ่าย และระบบบัญชีไม่มีมาตรฐานส่งผลให้ธุรกิจการค้าปลีก - ส่ง ประสบปัญหาด้านรายได้จากการขายลดลงและขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียน ด้วยสาเหตุและปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการค้าดำเนินธุรกิจมาจากผู้ประกอบการธุรกิจขาดความรู้ในด้านการจัดการบริหารธุรกิจและผู้ประกอบการไม่มีกระบวนการทำระบบการทำด้านบัญชีการเงินที่มีประสิทธิภาพส่งผลต่อการขาดเงินทุนหมุนเวียน ในการดำเนินธุรกิจสอดคล้องกับงานวิจัยของสุรศักดิ์ อำนาจประวิทย์ (2559) ศึกษาเรื่อง กลยุทธ์การเข้าถึงแหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร พบว่าผู้ประกอบการ SMEs จะต้องปรับปรุงการจัดการภายในองค์กรอย่างจริงจัง รวมถึงการปรับปรุงด้านระบบบัญชีและการเงิน มีการจัดอบรมหลักสูตรทางด้านการเงินและบัญชีให้แก่ผู้ประกอบการ SME เพื่อให้ผู้ประกอบการมีความรู้ในระบบการเงินและบัญชีที่ถูกต้องและเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้มากขึ้น

แนวทางการแก้ไขปัญหา พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจต้องมีความรู้ในการบริหารจัดการจึงจะสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เช่น การจัดการ Supplier การจัดทำระบบบัญชีและการบริหารต้นทุน และการเข้าถึงเทคโนโลยี ส่วนภาครัฐเองต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการให้ความรู้และสนับสนุนเงินทุนและอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น การตลาดให้ผู้ประกอบการและหาแหล่งเงินทุนสนับสนุนในกับกลุ่มธุรกิจนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของศิริประภา ศรีวีโรจน์ และลักขณา ลุสวัสดิ์ (2559) ศึกษาเรื่องธุรกิจ SMEs ของไทยกับความเสี่ยงด้านต้นทุนในยุคการค้าเสรีอาเซียน พบว่าธุรกิจ SMEs ของไทยจะแข็งแกร่งและเต็มเปี่ยมด้วยศักยภาพที่ภาพพร้อมรับมือต่อการแข่งขันอย่างเต็มรูปแบบได้มากขึ้นน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับหลายๆ ปัจจัยทั้งภายในและภายนอก และที่สำคัญของทุกๆ ปัจจัยล้วนเกิดต้นทุน และความเสี่ยง ซึ่งองค์กรเองต้องมีความรู้เรื่องการบริหารจัดการธุรกิจ

ข้อสรุป

จากผลการวิจัยพบว่าสาเหตุและปัญหาของการประกอบธุรกิจ SMEs วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ส่งผลกระทบต่อการค้าดำเนินธุรกิจเผชิญกับสถานะที่ไม่ดีเช่นระบบบัญชีที่ไม่เป็นระบบ การบริหารจัดการที่ไร้ประสิทธิภาพและความรู้ในเรื่องการจัดการธุรกิจสมัยใหม่จึงไม่สามารถบริหารต้นทุนและวัดดูได้ตามความต้องการของผู้บริโภคได้ ผู้ประกอบการ SMEs ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ต้องปรับตัวให้เข้ากับการบริหารจัดการธุรกิจที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางธุรกิจ พยายามปรับปรุงตลาดใหม่ทั้งในและต่างประเทศเพื่อขยายโอกาสทางการตลาด และเพื่อปรับแนวทางในการดำเนินธุรกิจเพื่อลดปัญหาต่อการดำเนินธุรกิจในอนาคตต่อไป

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ภาครัฐควรให้ความสำคัญกับนโยบายการให้ความรู้ ด้านเงินทุนจากการลดดอกเบี้ยเนื่องจากผู้ประกอบการยังไม่ทราบนโยบายส่งเสริมธุรกิจ SMEs ของภาครัฐที่เป็นประโยชน์ต่อธุรกิจและโอกาสการขยายหรือต่อยอดธุรกิจและตัวผู้ประกอบการเองต้องมีการรวมกลุ่มในการพัฒนาสินค้าและต่อรองอำนาจ-Supplierได้รวมไปถึงการรวมกลุ่มกันเพื่อสร้างตลาดใหม่ขึ้นมาให้กับธุรกิจ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรเพิ่มการศึกษาวิจัยในพื้นที่อื่น และศึกษาวิจัยเชิงปริมาณเพื่อยืนยันผลการวิจัยเชิงทฤษฎีต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กรมสรรพากร. (2559). กองบริหารภาษีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. ลักษณะของ SMEs.ได้จาก: <http://www.rd.go.th/publish/38056.0.html> สืบค้น 25 พฤศจิกายน 2560.
- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. (2559). ปัญหาที่ส่งผลต่อการปรับตัวของวิสาหกิจ SMEs ไทย. ได้จาก: <http://www.sara-dd.com/index>. สืบค้น 25 พฤศจิกายน 2560.
- ปิยะนุช จันทร์ตรี. (2555). ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลต่อผลประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจอะไหล่ยนต์ เขตภาคเหนือ. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิฑูร สิมะโชคดี. (2543). เสถียรภาพของอุตสาหกรรมกัญชา. พิมพ์ครั้งที่3. กรุงเทพมหานคร: ส.เอเชียเพรส.
- ศิริประภา ศรีวิโรจน์ และลักขณา. (2559). ธุรกิจ SMEs ของไทยกับความเสี่ยงด้านต้นทุนในยุคการค้าเสรีอาเซียน. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ 6, 1:1 - 20
- สุภางค์ จันทวานิช. (2553). วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 18). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรศักดิ์ อำนาจประวิทย์. (2559). กลยุทธ์การเข้าถึงแหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- (สุวลักษณ์ บุนปาน,กองบรรณาธิการ เส้นทางเศรษฐกิจ, 2555). เปิดเส้นทางรวยด้วยSMEsเด่นเมืองดัง. นนทบุรี:โรงพิมพ์มติชน ปากเกร็ด.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2559). จำนวน SMEs ไทยในปี 2559 (ข้อมูลรายไตรมาส). กรุงเทพฯ: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- Kraus S. et. Al. (2555). Entrepreneurial Orientation and Performance of SMEs: A Quantitative Study from the Netherlands. Journal of Management Science 6: 161 - 182